לקמן קמ., צ') לעיל נט:
 מוספי פ"ה, ג') עדיות פ"ב
 מ"ז, ד') [ע" מוס' לעיל עג:
 ד"ה משום ומוס' ב"ק ב. ד"ה
 ולבי אלישורן, ד') עירובין
 קב. ו' [ל"ל ולרבה], ו') [ע" קב, 1) [נ"ל ונרבה], ז) [ע"ל לעיל מו:], ה) [נ"ל פירושו דאף אם לא קאי אר"מ מ"מ הדבר סמוה איך יחלקו בסברות רחוקות כ"כ אם לא שלא ידע ר"א מסברת ר"מ כלום וזהו כוונת התוס'ן,

גליון הש"ם

נמ' דתניא לא תצא אשה. מ"ל מב מ"ל: תום' ד"ה מי עייל סב עיים. דגום דדה סברת ובו' לא ידע. כעין לעיל קיח ע"ב תוד"ה ל :סיה וש"נ

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה כילה שיש בגגה טפח. נ"ב אבל הרי"ף יהרמב"ם כתבו דוחל שליו בגגה וג' סמוך לגגה טפח:

לעזי רש"י

פלודשטוייל"י פלוז שטוייל ד [פלדישטו״ל]. כסא מתקפל.

מוסף רש"י

(ערובין קב.). מותר לנטותו. דלאו אהל הוא דלא הביעא התם אלא כו דרכו לינתן ולהסתלק כדלת בעלמא

רב נסים גאוז

פרק עשרים ר' אליעזר אומר תולין אבל מטה כסא טרסקל ואסלא מותר לנטותן לכתחילה. משכחת לה לכתחילה. משכוות לה בעירובין בפרק מבוי מאי עור אסלא, אמר רבה בר בר חנא אמר ר' יוחנן עור כסא של בית הכסא.

רבינו חננאל

יסליקא חיובא מדרבנן . ובלבד) שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול. מנקיט אביי חומרי מתנייתא ותני, הגוד והמשמרת כילה וכסא [גלין] לא יעשה ואם עשה פטור אבל אסור, . כלומר איסורא דרבנן, אהל כדומר איטורא דרבנן, אהל קבוע לא יעשה ואם עשה חייב חטאת. אבל המיטה והכסא והטרסקל והאסלא מותר לנטותו בתחילה. פי׳ משמרת, הא ראמרן והיא מסננת של יין. גוד, הוא חמת מים, יין. גוד, הוא חמת מים, בלולב (הגזול) [וערבה] (דף מח) משכיה דההוא גברא דעבדינן ליה גודא גברא דעבדינן ליה גודא ומלינן ביה מיא, והולכי דרכים נועצים יתידות בארץ וקושרין (אחת) [חמת] זה בחוטין עבין ותולין אותו באילו היתידות [כדין אותו באילו היתידות (כדין להצטנן מימיו. כילה, שיש בגגה טפח. כסא גלין, הוא של חוליות טוענין עליו קרשים ויושבין עליו וכשעומדין פורקין אותו. מיטה, כגון הא דידן ולא דריירא לו תלאכחה אלא ברירא לן מלאכתה, אלא ברים מוכיחין שהיא מיטה דברים מוכיחין שהיא מיטה גיליתא [נ"א: גללניתא], והכרעים שמחזיר רפויין הן, ולפיכך היא מותרת, בדאמרינז ולוויל m:ו אם היה רפוי מוחר. ולגרה היא

אלא אמר אביי מדרבנן. קאסרי לה חכמים דמתניתין דלא שבקינן ליה למיתליה למיעבד עובדא דחול: מנקיט. מלקיט: חומרי מתנייתה. כללות של ברייתות. חומר קשר. כלומר כללות שמלא בברייתות בגוד לבדה ובמשמרת לבדה ובכילה לבדה ובכסא גלין

לבדה ושנאן כולן הפטורין אבל אסורין בחומר אחד והמותרים לכתחילה אלא אמר אביי מררבנן היא שלא יעשה בחומר אחד: הגוד. הוא עור של כדרך שהוא עושה בחול מנקים אביי חומרי בהמה תפור ופיו רחב מאד ויש לו מתניתא ותני יהגוד והמשמרת כילה וכסא שנצים ועוברי דרכים ממלאין אותו גלין לא יעשה ואם עשה פמור אבל אסור יין או חלב במקום שתוקעין שם אהלי קבע לא יעשה ואם עשה חייב חמאת יאהלי אהליהם ללון ושוטחין אותו ופיו יאבל ממה וכסא מרסקל ואסלא מותר מתוח ע"ג יחידות והרוח עוברת מתחתיו ומלטנן שלא יתקלקל היין והוי לנפותן לכתחילה: ואין נותנין לתלויה דומה לאהל לאחר שנמתח: כילה. בשבת: איבעיא להו שימר מאי אמר רב שיש [א] בגגה טפח: וכסא גלין. כמו כהנא "שימר חייב חמאת מתקיף לה רב מטה גללניתא דכירה (לעיל דף מז:) ששת מי איכא מידי דרבגן מחייבי חמאת והוא שם מקום ומפרקין מטומיהן ורבי אליעזר שרי לכתחילה מתקיף לה רב וכסאותן וטוענין אותן עמהן וחוזרין ומחזירין אותן: לא יעשה. דאהל יוסף אלמה לא הרי עיר של זהב דר"מ מחייב חמאת ורבי אליעזר שרי לכתחילה עראי נינהו וכסא גלין נמי גזרה שמא יתקע בחווק: אבל מטה. שלנו מאי היא ∘דתניא יּלא תצא אשה בעיר של המחוברת ועומדת אם היתה זקופה זהב ואם יצאה חייבת חמאת דברי ר"מ או מוטה על לדיה מותר לנטותה וחכמים אומרים לא תצא ואם יצאה פטורה לישבה על רגליה ואע"ג דהשתא עביד יר"א אומר יוצאה אשה בעיר של זהב אהל שרי דלא מידי עביד אלא ליתובא לכתחילה א"ל אביי מי סברת ר"א אדר"מ בעלמא: כסא טרסקל. כך שמו האי דאמר חייבת חמאת אדרכנן קאי דאמרי ובלע"ז פלודשטוייל"י ועליונו של עור ומקפלין אותו וכשמסלקין אותו סומכין פמור אבל אסור ואמר להו איהו מותר אותו לכותל וכשרולה לישב עליו נוטהו לכתחילה סימשום מאי מתרינן ביה רבה ויושב על ד' רגלים: ואסלא. עשוי אמר משום בורר רבי זירא אמר משום מרקד כעין כסא טרסקל אצל עור הפרוש אמר רבה כוותי דידי מסתברא מה דרכו עליו נקוב לבית הכסא. מותר לנטותו של בורר נוטל אוכל ומניח הפסולת אף לכתחילה דהא עביד וקאי: שימר. הכא נמי נוטל את האוכל ומניח את הפסולת חייבת נתן שמרים לתלויה וסינן: הטאם. דלאו מכשיט הוא אלא משוי: אמר ר' זירא כוותי דידי מסתברא מה דרכו פטורה. דתכשיט הוא ולכתחילה אסור של מרקד פסולת מלמעלה ואוכל מלממה דילמה שלפה ומחויה: יוצחה השה. אף הכא נמי פסולת מלמעלה ואוכל מלממה דמאן דרכה למיפק בעיר של זהב תני רמי בר יחזקאל ימלית כפולה לא יעשה חשה חשובה וחשה חשובה לח שלפח ואם עשה פטור אבל אסור היה כרוך עליה ומחויה: משום מחי מתרינן ביה. חום או משיחה מותר לנמותה לכתחילה למשמר: משום בורר. דהאי נמי בורר הוא: כוותי דידי מסתברא. בעא מיניה רב כהנא מרב כילה מהו א"ל דאי אתרו ביה משום בורר התראה אף מטה אסורה מטה מהו א"ל אף כילה היה: דנועל חוכל ומניח פסולת. מותרת כילה ומטה מהו א"ל כילה אסורה יולרבא ה״ה נמי דאי אתרו ביה משום וממה מותרת ולא קשיא הא דקאמר אף מרקד הויא התראה אבל לרבי זירא מטה אסורה כדקרמנאי הא דקאמר ליה אי אתרו ביה משום בורר לאו התראה אף כילה מותרת כדרמי בר יחזקאל כילה היא דלא דמי לבורר שהאוכל למטה ופסולת למעלה מה שאין כן בבורר אסורה וממה מותרת כדדידן אמר רב יוסף הטנית שהפסולת למטה: עלית כפולה חזינא להו לכילי דבי רב הונא דמאורתא לא יעשה. לשטוח טליתו על נגידו ומצפרא חבימא רמיא אמר רב גבי ארבע יתידות לישן תחתיה משום רבי חייא יוילון מותר לנמותו וראשיו מתכפלין לכאן ולכאן ללד ומותר לפורקו ואמר שמואל משום רבי חייא הארץ והויא ליה לכתלים להגן מן

החמה דהוי אהלא: כרך עליה. מבעוד יום: חוט או משיחה. ונתנה על הנס שעל הקנוף כשהיא מכופלת וכרך עליה חוט למשכה בו לפורסה לכאן ולכאן מותר למושכה בו בשבת דמוסיף על אהל עראי הוא ואינו כעושה לכתחילה: כדקרמנאי. היינו גללניתאי שפורקה ומחזירה והוא שם מקום. לשון אחר קרמנאי מוכרי בגדי פשתן מוכרין עליהן: כדרמי. כרך עליה חוט: כדדידן. מטה שהיתה זקופה והוא מושיבה על רגליה: דמאורסא נגידו ומלפרה חביטה. בלילי שבת ראיתים פרוסות ולבקר ראיתים מושלכים לארץ. אלמא מותר לפורקה וה"נ מותר לנטותה: וילון. מסך

שכנגד הפתח: מותר לנטוחו. שאין אהל אלא מי שעשוי כעין גג: כילת

אלא אמר אביי מדרבנן. ואף על גב דתלא כווא בסיכתא אפילו איסור דרבנן ליכא במילי דרבנן שייך שפיר לחלק אבל אי במשמרת מדאורייתא אסור אין שייך לחלק. מ״ר: כסא גדין. לא כפי׳ הקונטרס מטה גללניתא דשילהי כירה ואסור משום שמא

יתהע דכולה שמעתא איירי באיסור אהל אלא היינו [כעין] מטה שפורסין עליה עור ואסור משום אהל כשמושיב תחילה המטה ואחר כך פורס העור דהוי ממטה למעלה ואסור כדאיתא בבילה בפ׳ המביא כדי יין (ד׳ לג.) דפוריא אסור מלמטה למעלה. מ"ר: בםא מרסקל. יש נהן עור

וכשרולה לישב עליו נוטה העור ויושב על ד' רגלים כדפירש בקונטר' וכגון שהוא קבוע בכסא דאם לא כן היה אסור לנטותו כדאמר בפ׳ המביא (שם דף לב:) אמר רב יהודה האי מדורתא מלמעלה למטה שרי פירוש כשנותנין עלים מכאן ומכאן ונותנין עליהם עלים ארוכים ארכן לרחב של אלו ובמביא תחילה עלים שנותן למעלה ואחרי כן עלים שמכאן ומכאן אינו כן דרך עשיית אהל לעשות הגג תחילה ואחריו הדפנות ושרי וכה"ג קרי מלמעלה למטה מלמטה למעלה אסור וכן ביעתא פירוש כשנותנין בילים ע"ג האסכלא שקורין גרדיי"ל וכשנותנין הבילים תחילה ואוחז בהן בידו עד שמביא הכלי תחתיהן שרי דהיינו מלמעלה למטה וכן קידרא שמושיבה על שתי חביות שלריך לאוחזה בידו ואחר כך לסדר תחתיה החביות וכן חביתה חביות שמסדרין באולר ומושיבין אחת על גבי שתים וכן פוריא לפרום העור תחילה באויר ואח"כ להביא המטה מחתיו ומיהו יש לפרש הך דשמעתא באינו קשור ומיירי כגון שעושה מלמעלה למטה אבל משמע דבכל ענין מיירי. מ"ר. וכל הנהו דאסרינן בבילה אומר ר"ת דדווקא דברים שיש להם מחילה עד לארן . אבל להושיב הקדרה על טרפיד בי"ט שרי אפילו מלמטה למעלה להביא הטרפיד תחילה ואחר כך להושיב הקדרה וכן להושיב השולחן מל גבי ספסלין ביעתה והידרה וחביתה ופוריא י"ל שיש להם מחילה.ג מ"ר: מי סברת דר' אליעזר קאי אדר"מ בו'. ⁰לא ידע רבי מאי קמשנידח:

בה דרכו של בורר. לא תקשה חההיא דשילהי כלל גדול (לעיל דף עד.) ה כמו שפי׳ שם (בד״ה בורר ואוכל): ך עליה חום או משיחה מותר לנמותה. כגון ששייר גה טפח

כילת דבענין אחר לא הוה שרי כדאשכחן בפרק בתרא דעירובין (דף קב.) כרוך בודיא ושייר בה טפח למחר פושטה דמוסיף על אהל עראי הוא אי נמי כריכת חוט או משיחה מועלת בלא שייר בה טפחי: בעא מיניה רב כהנא מרב כו'. ונראה לר"י ששאל לו סתם בכל כילות אם הם מותרות אמר ליה אפילו מטה יש מהן שאסורות הדר בעא אם כל מטות אסורות אמר ליה אף כילות מותרות אמר ליה כיון שאין אתה מחלק בשניהם מהו להשוותן כילה ומטה ובמקום שאסור בזה כנגדו אסור בזה א"ל כילה אסורה ומטה מותרת וכן יש לפרש ההיא דפרק אלו טרפות (חולין דף נג.) יש דרוסה לחתול א"ל אף לחולדה יש דרוסה יש דרוסה לחולדה" א"ל אף

לחתולש אין דרוסה יא לחתול ולחולדה יש דרוסה או אין להם דרוסה א"ליב לחתול יש דרוסה ולחולדה אין דרוסה ומפרש התם דבגדיים וטלאים יש דרוסה לחתול ולא לחולדה ובאימרי רברבי אין דרוסה אפילו לחתול ובעופות יש דרוסה אפילו לחולדה ויש ליישב כעין שפירשיג הר״ר יצחק בן ר״מ (פי׳) התס™ שכשהיה עוסק באימריטו שאלו אם יש דרוסה לחולדהטו וכן כולם. מ״ר: אך בידה מותרת בדרמי בר יחוקאל. הוה מלי למימר כי ההיא דשנינו בסמוך לכילי דבי רב הונא וי"ל כדרמי בר יחוקאל הוו:

אסורה. פי׳ מיטה דקרמינאי, היא מיטה של פרסיים, ורב לטעמיה דאשכחינן בסוף כירה רב ושמואל דאמרי תרווייהו המחזיר בגגה טפח. ומיטה מותרת כדידו. והיא מיטה גיליתא שהיו מחזיריו אותה בשבת בבית רב חמא ומפורש בסוף פרק כירה. בנגה שפה, ומישה מחוחה מידן, הוא מישה מידוא שהיה מחודים אחרה בשבות בביח רב והמ הפחוד בטוף פוץ כיחה. וחגי כילי דבי רב הוגא ודבי רב פפא בריה דרב יהושע דהוו מאורתא גנידין ובצפרא חביטא רמיין, יש מי שאומרים משלכות היו בארץ שאטור לטלטלם בשבת. ואנו קבלנו מרבותינו כי נטויות היו מעיש ומשוכות למעלה כמן כפולות, ובבקר היו משפיעין ומשרבבין אותן למטה ונמצאו מוסיפין, כחכמים שחולקין על ד' אליעזר ואומרים מוסיפין (באהלי) [לאהלי] עראי בשבת ואין צ"ל ביו"ט, וכדאמרינן בהמוצא תפילין הנהו דיכרי דהוו בי רב הונא דביממא בעו טולא ובליליא (קאוריק שה בשהו אדן כ"ד היו היו היו היו בהשבחה בין היו היים בשם היו היים בשהו היים בשהו היים בשבר היו ושפיר בע בעו אוירא, אתו לקמיה רב, איל זיל כרוך בודיא ושייר בה טפח ולמחר פושטה, דמוסף על אוהלי עראי הוא ושפיר דמי. ובתרה אמ' הא שמעתא דשמואל כילת חתנים וכו', שמעינן מינה דכולהו חד טעמא אינון. אמר רב משום ר' חייא וילון, פ" פרוכת, מותר לנטותו ומותר לפרקו, וזה בזמן שכרוכין עליו ב' חוטין או משיחות דלא גרע מטלית כפולה.

והיא זקופה ומרביצה [נ״א: ומרכינה] לישן עליה, הואיל ולגבה עשויה אינה חשובה כאהל. וכן כסא לשבת בו. וזה שאמר גורו אדם מיטה וכסא וספסל שלשתן טעם אחד הן. טרסקל, היא קערה פשוטה כגון שלחן קטן, וכרתניא ר' יוסי בר' יהודה נעץ קנה ברה"ר והניח בראשו טרסקל וורק ונח על גביר, גם זה לגביו עשוי לאכול בו או לתת בו חפצים. אסלא, הוא ספסל של ברול, בוריר והנים ברששום טקל דווק ומוד על גבין, גם הרגבים בשלי למכל בין אי לומוב בו הפצים. אמלא, זוא טפטל של בדרק, והברול טמא טמא מא ברול, וברול ועליו. ער נפול בין נוטמאה] (ו)טמא מת, פרשה היא טמאה מדרס, והברול טמאי מרול בין עור הנים באלו, דוה האלא וחלל שלו מצטרפין לטפח, ואמרינן בתחילת עירובין מאי עור אסלא, אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן (עור אסלא) עור כסא של בית הכסא, והוא שאמרנו ספסל של ברול נטוי עליו עור נקוב באמצע כשיעור סיט הן חסר הן יתר, ויושב עליו אדם ותחתיו גרף, כדי לקבל בו הרעי, לפיכך נקרא עור כסא של בית הכסא. אילו כולן מותר לנטותן בתחילה. ו**אין נותנין לתלויה בשבת**. ר׳ אליעזר דתני ונותנין לתלויה בשבת סבר מותר לשמר בתחילה בשבת, וחכמים אוסרין. בתחילה. ואין נותנין לחלויה בשבת. ר' אלינור רתני ונותנין לחלויה בשבת סבר מותר לשמר בתחילה בשבת, וחכמים אוסרין.
ואיבעיא לן אליבא דרבנן שימה מאי. ואמר רב להנא חייב חטאת, ופי' שימ(ו)ר בשוגג חייב חטאת דלא אשכחן במזיד בשבת
חייב חטאת, אלא כל שהוא בשבת בשוגג חייב חטאת במזיד חייב מיתה. ועל זה הטעם אמרו משום מאי מתרינן ביה, רבה
אמר משום בודר ר' זירא אמר משום מחקיד. סברי בודר ומרקיד שניתן אבות מלאמות הן, ובודר ומוקיד כעין דבר אחד הן,
ולא נחלקו בשמותן אלא מפני שהיו במקדש. ולמוד (רבא) [רבה] ור' זירא אלא להודיעך שאם התרו בו משום מרקיד אליבא
דרבה אינו חייב, וכן אליבא דר' זירא אם התרו בו משום בודר, והילכתא כר' זירא. תאני רמי בר יחזקאל טלית כפול לא יעשה ואם עשה פטור אבל אסור. פי' אדם שקפל טלית וקשרה בין כ' כתלים והדביק קצוות הטלית בארץ ונכנס ליטן תחתיה בגגה באמצע, ושופעת ויורדת למטה בארץ כמלוא קומת אדם ברוחב, אהל עראי הוא. ומפני שאין בגגה טפח ולא בפחות

ב א ב מיי׳ פכ"א מהל׳ שבת הלכה יו ופכ"ב שם הלכה כח סמג לאוין סב טוש"ע א"ח סימן שטו סעיף

גר מצוה

גלוט: ג ג מיי׳ פכ״ב שם הלכה כו: ד ד מיני שם הלכה כם חמו ם מוש"ע שם סעיף ה: הם מיי' פ"ח מהל' שבת ה מיי' פ"ח מהל' שבת הלכה יד סמג שם: ו מיי׳ שם הלכה יא ופכ״א

הלכה יו סמג שם: ז ד ח מיי פכ"ב מהלי שבת הלכה כט סמג שם טוש"ע א"ח סי שטו : סעיף

מוסף תוספות י. א. שאין לו רגלים. מוס׳ בילה לב: ד״ה מלמטה. ב. שיש להם רגלים דקים. ב. שיש להם דגלים וקי לענ"6. דמתחילה משינ הספסלים ואח"כ משינ עליהם את השלחן ונ דהואיל ואין להם מחיצות שרי. מום׳ בינה לב: ד״ה מלממה מלמטה. ג. לצדדים המגיעות לארץ. מוס' בילה לב: ד"ה מלמטה. T. אכתי ר' מאיר מחייב חטאת ור׳ אליעזר שרי לכתחילה. וי"ל וכו'. תוס' הרא"ש. וי״ל וכוי. מוסף הלח״ק. ה. [דהתם] משמע דאוכל מתוך פסולת אין דרך ברירה בכך. מוס׳ לעיל עד. ד״ה כולר ולוכל. [ופסולת ל"ה פולר וחוכל. [ופסולת מתוך אוכל] דרך ברירה מתוך אוכל] דרך ברירה יינור אוכל שדרך ברירה היינו אוכל מתוך פסולת. לעכ"ל שם בפסולת מרובה על האוכל בפסולת מרובה על האוכל ביינור של מרובה על האוכל ביינור של מרובה על האוכל ביינורם בשורת מודבה על האוכל הוי אוכל מתוך פסולת דרך ברירה, [דהכא] במשמר איירי. תוס' לעיל עד. ד"ה נולר ואוכל. [והתם] כשפסולת מועט. כי כז ביי כן דרך ליטול ביד מה שהוא יותר מועט ריייד" ביד דרך ליטול ביד מה שהוא יותר מועט. ריטנ״ל שס ד״ה לכל פסולת. I. אלא כולה כרוכה, דכריכת חוט או משיכה חשיב כאלו היתה פרוסה טפח. וא"ם . סימן ג'. דאי בפורס טפח, קיין כי זיא בפורט חפוד, מאי שנא כרך עליה חוט או משיחה, תיפוק לי משום פריסת טפח. רקב״ל. ח. בכל מקום. מוס׳ הרא"ש חולין נג. ד"ה יש. 0. פעמים. חוס' חולין נג. ד"ה יש. י. והדר בעי מיניה. ד״ה יש. י. והדר בעי מיניה. תוס׳ חולין נג. ד״ה יש. יא. כיון דזה וזה פעמים יש דרוסה ופעמים שאין יש דרוסה ופעמים שאין דרוסה שוים הן או לאו. מוס' חולין נג. ד"ה יש. יב. יש דבר שדבר וכו'. מוס' חולין נג. ד"ה יש. יג. נמוס' הרא"ש כמונ שפירשת בכאז. וה"ר יצחק בר מאיר פירש התם וכו'. (ועי' מהרש"ח). יצחק בו מאיו פיוש חונם וכר'. (ועי' מהרש"ח). יT. דכל הגך בעיות הוי זימנין, בכמה ראשונה הי' עוסק בעופות ישאלו אח יש['] ושאלו אם יש דווסה לחתול, והשיב לו רב אפי׳ לחולדה יש דרוסה. מוס׳ חולין נג. ד"ה יש. 10. רברבי. תוס' הרא"ש. UT. אם לאו מוק' הכת"ש. 10. אם לאו והשיב לו אפי' לחתול אין דרוסה ושוב הי' עוסק בגדיים וטלאים ושאלו חולדה וחתול יש להם דרוסה או לא. וא"ל לחתול יש דרוסה ולא

רבינו חננאל (המשך) משלשה לפיכך פטור אבל אסור, ואם היו עליה חוטין מאתמול ונטה אותה מותר. והא דבעיא רב כהנא מרב

לחולדה. מוס׳ חולין נג. ד״ה יש, יוֹ. וכן היה מפרש

[עובדא דהכא]. תוס׳ חולין נג. ד"ה יש.